

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ESPACH, ALISON

Nuntașii / Alison Espach. - București : Bookzone, 2025
ISBN 978-630-305-428-5
821.111

Traducător: **Diana Dorobanțu**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE WEDDING PEOPLE

Copyright © 2024 by Alison Espach
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Alison Espach

Nuntașii

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

MARTI

Recepția de primire a invitaților

Hotelul arată exact așa cum spera Phoebe. Stă pe marginea stâncii ca un câine bătrân și nobil, așteptându-i răbdător sosirea. Nu vede oceanul din spatele lui, dar știe că este acolo, la fel cum știa că soțul ei se afla în birou scriind la manuscris atunci când parca în fața casei.

Dragostea era un fir invizibil care îi conecta în permanență.

Phoebe iese din taxi. Un bărbat în uniformă vișinie se apropie cu o atitudine atât de solemnă, încât momentul pare să fi fost regizat cu mult timp în urmă. Acest lucru îi întărește certitudinea că a luat decizia corectă.

— Bună seara, spune bărbatul. Bine ați venit la *Cornwall Inn*. Pot să vă iau bagajele?

— Nu am bagaje, spune Phoebe.

Când a plecat din St. Louis, i se păruse important să lase totul în urmă – soțul, casa, bagajele. Era timpul să meargă mai departe, lucru pe care îl știa pentru că asta era ceea ce conveniseră anul trecut, la sfârșitul audierii pentru divorț. Phoebe fusese atât de șocată de caracterul definitiv al conversației lor, de felul în care soțul ei îi spusese „OK, ai grijă de tine acum”, de parcă ar fi fost poștașul care îi ura toate cele bune. Nu a fost în stare să facă nimic altceva decât să zacă în pat, să bea gin tonic și să asculte zgomotul frigiderului când făcea gheață. Nu că ar fi avut unde să meargă. Se întâmpla în perioada carantinei, când ieșea din casă doar pentru gin și hârtie igienică și preda cursurile online purtând zilnic aceeași bluză neagră, pentru că, sincer, ce altceva ar fi

putut să poarte? Când carantina s-a încheiat, nici măcar nu-și mai amintea.

Acum, însă, Phoebe stă în fața unui hotel din Newport, vechi din secolul al XIX-lea, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde smarald, singura piesă din dulapul ei despre care poate spune cu sinceritate că încă o iubește, probabil pentru că este singura pe care nu a purtat-o niciodată. Ea și soțul ei nu făcuseră niciodată ceva suficient de pretențios pentru o astfel de ținută. Erau profesori. Erau relaxați. Comozi. Se simțeau atât de confortabil doar să stea lângă șemineu cu motanul în poală. Le plăceau lucrurile simple, apa de la robinet, orice se transmitea la televizor, ce era în frigider, cele mai banale cămăși, pentru că nu asta era rolul hainelor? Să dovedești că ești normal? Să dovedești că, indiferent de circumstanțe, ești o persoană care poate să îmbrace o cămașă?

Dar în acea dimineață, înainte de a se urca în avion, Phoebe s-a trezit și a știut că nu mai era normală. Totuși, și-a prăjit o felie de pâine. A făcut un duș. Și-a uscat părul. Și-a adunat notițele pentru cursul din a doua zi a semestrului de toamnă. A deschis dulapul și s-a uitat la toate hainele pe care le cumpărase la un moment dat doar pentru că arătau ca niște cămăși pe care un profesor ar trebui să le poarte la locul de muncă. O grămadă de bluze într-o singură culoare, variantele feminine ale celor pe care le purta soțul ei. A ales una gri, a ținut-o în fața oglinzii, dar nu a reușit să o îmbrace. Nu putea să meargă la muncă și să stea lângă imprimanta de la birou, prefăcându-se interesată de discursul nesfârșit al colegului ei despre importanța uimitoare a brânzei în teologia medievală.

În schimb, s-a îmbrăcat cu rochia verde smarald. Și-a pus pantofii aurii cu toc de la nunta lor. Perlele masive pe care soțul ei i le-a așezat pe ochii ca un văl,

în noaptea nunții lor. S-a urcat într-un avion, a băut un gin tonic impresionant de bun, care fusese atât de plăcut și de răcoritor când îi alunecase pe gât, încât aproape că nici nu a simțit că o dureau bătăturile de la picioare când a coborât din avion.

— Pe aici, doamnă, spune bărbatul în vișiniu.

Phoebe îi dă bărbatului douăzeci de dolari, iar el pare surprins că i se dă bacșiș pentru că nu a făcut nimic, dar pentru Phoebe nu contează. A trecut mult timp de când un bărbat s-a ridicat imediat când a văzut-o ieșind dintr-o mașină. Au trecut mulți ani de când soțul ei ieșea din birou pentru a o întâmpina când ajungea acasă. Este plăcut să fii așteptată, să ai impresia că sosirea ta este un eveniment important. Să ți se audă zgomotul tocurilor când urci scările vechi de cărămidă. A vrut întotdeauna să scoată acest sunet, să se simtă impunătoare și demnă intrând într-o sală de curs, dar sălile de la universitate aveau podelele acoperite cu mochetă.

Urcă scările, trece pe lângă lampadarele negre și impunătoare și pe lângă leii de granit care păzesc ușile. Trece dincolo de draperii și ajunge în hol și i se pare normal. De parcă ar păși înapoi în timp, într-o lume mai veche, care probabil nu era mai bună, dar cel puțin era îmbrăcată în catifea bogată.

Apoi vede coada de la recepție.

Este atât de lungă – genul de coadă pe care se aștepta să o vadă la aeroport și nu într-o reședință victoriană cu vedere la ocean. Și totuși, coada este acolo, întinzându-se prin tot holul și trecând de scara veche de stejar. Și oamenii care stau acolo sunt îmbrăcați nepotrivit – poartă jachete antivânt, blugi și adidași. Cămășile normale pe care Phoebe le purta cândva. Par atât de obișnuiți, într-un mod aproape comic, alături de draperiile de catifea și portretele cu rame aurii ale bărbaților cu barbă care împodobesc pereții. Arată ca niște oameni

neclintii și moderni, ancorati de pământ prin valizele lor cu rezistență de titan. Unii vorbesc la telefon. Alții citeșc diverse lucruri pe telefon, ca și când ar fi pregătiți să stea la această coadă pentru totdeauna și poate că sunt. Poate că nici ei nu mai au familii. Este tentant pentru Phoebe să gândească așa acum – să creadă că toată lumea este la fel de singură ca ea.

Dar nu sunt singuri. Stau în perechi sau grupuri de câte trei, unii ținându-se de braț, alții cu o mână odihnindu-se pe spatele cuiva. Sunt fericiți, lucru pe care Phoebe îl știe pentru că, din când în când, câte unul dintre ei strigă cât de fericit se simte.

– Jim! exclamă un bătrân, deschizându-și brațele larg, ca un urs. Sunt atât de bucuros să te văd!

– Hei, bunicule Jim, îi răspunde un bărbat mai tânăr, pentru că se pare că aproape toată lumea de la coadă se numește Jim.

Cei doi Jim se îmbrățișează și se salută energic.

– Unde este unchiul Jim? Deja pe teren?

Chiar și tânăra femeie care lucrează la recepție pare fericită – este atât de preocupată să-i privească în ochi pe fiecare și să-i întrebe de ce se află acolo, deși toți îi răspund la fel, iar ea le dă aceeași replică: „Oh, sunteți aici pentru nuntă! Ce frumos.” Pare sincer încântată de nuntă și poate chiar este. Poate că este încă atât de tânără, încât are impresia că orice nuntă are cumva legătură cu ea. La fel se simțea Phoebe când era tânără, căutându-și rochie cu o lună înainte, chiar dacă era doar un invitat oarecare la toate nunțile la care participa.

Phoebe se așază la coadă. Stă în spatele a două tinere care țin în brațe rochiile verzi identice. Una dintre ele are încă perna pentru gât cu model de leopard, folosită în avion. Cealaltă are un coc atât de înalt, încât suvițele roșcate dezordonate îi cad pe frunte în timp ce

răsfoiește o revistă *People*. Discută în șoaptă, dezbătând care dintre ele a avut cea mai neplăcută călătorie cu avionul, cât de vechi e de fapt acest hotel și de ce sunt oamenii atât de obsedați acum de Kylie Jenner. Ar trebui să ne pese că e mai atrăgătoare decât Kim Kardashian?

– Chiar este? întrebă Pernă de Gât. De fapt, în totdeauna mi s-au părut urâte amândouă.

– Cred că e adevărat pentru toată lumea, totuși, spune Coc Înalt. Oricine are un defect care îl face să pară urât. Inclusiv cei care sunt, cum să spun, frumoși prin definiție. E ca o regulă de aur.

– Cred că vrei să spui regulă cardinală.

– Poate.

Coc Înalt spune că, deși este conștientă că are o frumusețe standard – lucru pe care i-a luat cinci ani de terapie să-l accepte – este conștientă și de faptul că, atunci când zâmbeste, i se văd prea mult gingiile.

– N-am remarcat niciodată asta, spune Pernă de Gât.

– Pentru că nu zâmbesc niciodată cu toată gura.

– De când te cunosc, tu nu ai zâmbit niciodată cu toată gura?

– Din liceu, nu.

Coadă avansează și Phoebe se uită în sus spre tavanul casetat, care este atât de înalt, încât începe să se întrebe cum poate fi curățat.

Un alt „Oh! Sunteți aici pentru nuntă!” și Phoebe începe să-și dea seama câți invitați sunt în hol. E ceva neliniștitor, ca în filmul *Păsările*, pe care soțul ei îl iubea atât de mult. Odată ce observă câțiva, îi vede peste tot. Invitați care se relaxează pe banca de catifea mov. Invitați care se sprijină de biblioteca încastrată în perete. Invitați care trag după ei valize atât de futuriste, încât

par pregătiți să supraviețuiască și unei călătorii pe lună. Bărbații în vișiniu adună toate bagajele în turnuri înalte și solide, chiar lângă un semn mare și alb pe care scrie „Bun-venit la nunta Lilei și a lui Gary.”

— Regula ta, cu siguranță, nu se aplică în cazul Lilei, spune Pernă de Gât. Adică, sincer, nu-mi vine în minte nicio ipostază în care ar putea fi urâtă.

— Așa e, spune Coc Înalt.

— Îți amintești când a fost aleasă să fie mireasa în prezentarea noastră de modă din ultimul an?

— Oh, da. Câteodată uit de asta.

— Cum poți să uiți așa ceva? Eu mă gândesc la cât de ciudat a fost cel puțin o dată pe săptămână.

— Te referi la insistența consilierului nostru școlar de a o conduce la altar?

— Mă refer mai mult la faptul că unele persoane, pur și simplu, se nasc să fie mirese.

— De fapt, consilierul nostru școlar cred că vine la nuntă.

— E ciudat. Dar pozitiv. Măcar așa cunoaște pe cineva la nunta asta, spune Pernă de Gât.

— Știu. Practic, nu mai cunosc pe nimeni altcineva, spune Coc Înalt.

— Știu, de când cu pandemia, am senzația: „OK, cred că pur și simplu nu mai am prieteni.”

— Nu-i așa? Practic, singura persoană pe care o mai cunosc e mama.

Încep să râdă, apoi își împărtășesc impresii despre zborul îngrozitor până aici, iar Phoebe face tot posibilul să le ignore, să se concentreze asupra grandorii holului. Dar e dificil. Invitații la nuntă sunt mult mai gălăgioși decât oamenii obișnuiți.

Închide ochii. Simte că încep să o doară picioarele și, pentru prima dată de când a plecat de acasă, se întrebă dacă nu ar fi trebuit să își aducă o pereche de pantofi comozi. Are atâția aliniați în dulap, stând degeaba, toți bleumarin.

— Și ce știi despre mire? șoptește Pernă de Gât.

Coc Înalt știe doar ce i-a spus Lila pe scurt la telefon și ce a aflat căutându-l pe internet.

— Gary este, de fapt, destul de plictisitor de spionat, spune Coc Înalt, apoi șoptește ceva despre faptul că e medic din Generația X cu o chelie atât de discretă, încât pare că are șanse să moară păstrându-și aproape tot părul.

— Cum de *nu* l-ai spionat după ce Lila te-a rugat să-i fii domnișoară de onoare?

— Am stat departe de internet, spune Pernă de Gât. Psihologul meu mi-a cerut asta.

— Doi ani?

— Sunt logodiți de atât de mult timp?

— A cerut-o în căsătorie chiar înainte de pandemie. Coada avansează din nou.

— Dumnezeuule, ce tapet!

Pernă de Gât și-ar dori o cameră cu vedere spre ocean.

— Dacă privești oceanul, nivelul fericirii îți crește cu cinci procente. Am citit un studiu.

În sfârșit, se așterne liniștea. Phoebe se bucură de tăcerea lor. Poate să gândească din nou. Închide ochii și și-l imaginează pe soțul ei râzând în celălalt capăt al bucătăriei. Lui Phoebe i-a plăcut întotdeauna felul în care râdea, cum suna de la distanță. Ca o sirenă în depărtare, călăuzindu-i pașii. Dar apoi unul dintre cei trei bărbați pe nume Jim strigă: